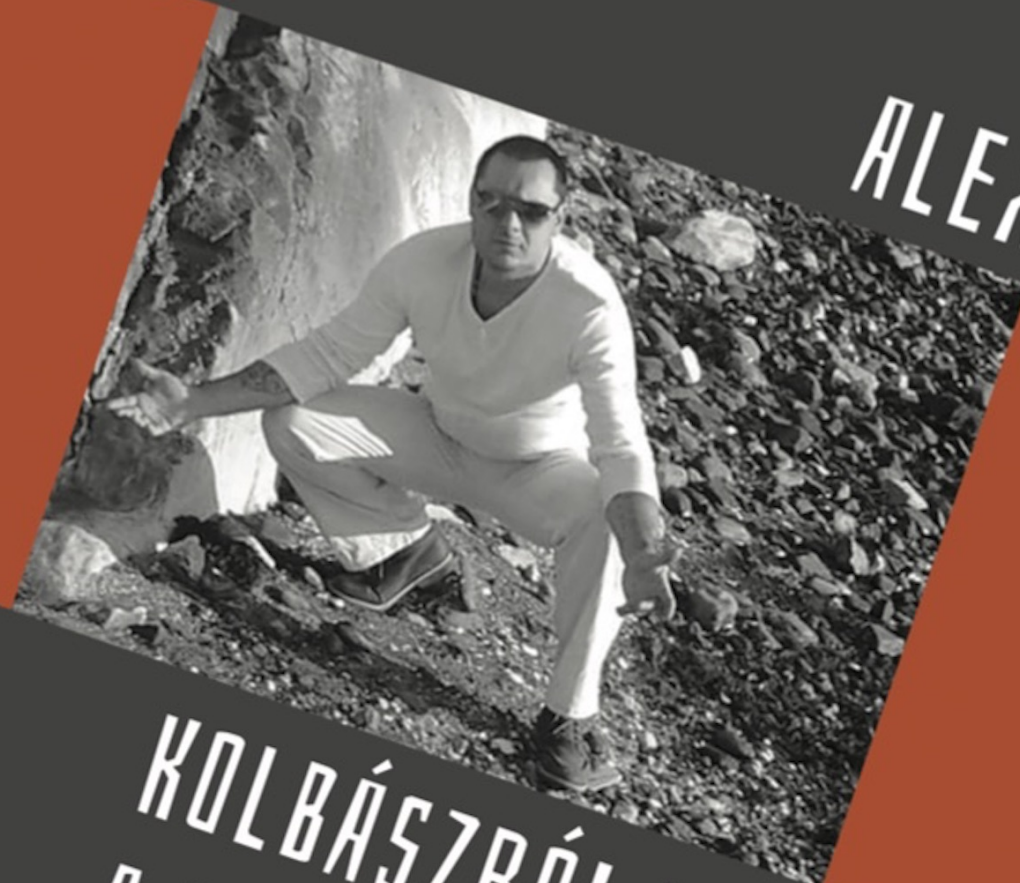

ALEX

KOLBÁSZBÓL VAN
A KERÍTÉS

Kolbászból van a kerítés

Alex

2019

Underground Kiadó Kft.

www.undergroundkiado.hu

Minden jog fenntartva!

Üdvözet mindenkinek.

A kezdetek, ami nem volt annyira egyszerű!

Norvégia, ahol azt hittem, megváltozik minden!

Nyomorúságos hat hét Németországban!

Megint belefutottam!

Végre alakulni látszott valami!

Rövid idézet feleségemtől!

Profik vagyunk! Mindenki már két, három hónapja itt van!

És tényleg nincs kolbászból a kerítés!

Talán ez lesz az igazi!

Egy év Öcsinél!

MattexBau GMBH Diessen am Ammersee!

Üdvözet mindenkinek!

Mielőtt belekezek rövid kis történetembe, mondanék pár szót magamról. Pár évet eltöltöttem hobbi kartonosként Magyarországon és megpróbáltam a legtöbb szakmai fogást megtanulni és elsajátítani, ami hónapok után már elég jól ment és meg kaptam én is, saját kis munkaterületemet főnökeimtől. Nem volt azért minden olyan egyszerű, de meg próbáltam helyt állni mert tetszett a kartonos szakma, rövidesen egyre nagyobb építkezéseken találtam magam pár profi társaságában, ami nagyon jó élmény volt mert tanulhatott mindig az ember, eleinte én is úgy gondoltam, mindent tudok, és akármit meg tudok oldani, de sajnos mindig a saját kárán tanul az ember és én is kezdtem sok mindent újra ellőről, akármilyen jónak hittem magam. Ezekből a hibákból okulva megtanultam a legjobbat mindig kihozni magamból és nyugodtan megoldani a feladatot, ami később már nem okozott különösebb problémát mert már előre láttam mindent, és előre bennem volt már a következő lépés. Majd ahogy teltek az évek egyre jobban bennem volt a külföldi munkavállalás és majdnem minden nap téma volt már a munkahelyen is, hogy álljunk össze páran és próbáljuk meg külföldön hátha szerencsések leszünk! Ebbe a tervbe beleszálltunk négyen és pár héten belül meg is jött egy ajánlat, ami nagyon kecsegtető volt, sokat nem gondolkodtunk rajta és bele csaptunk a lecsóba. Majd pár napon belül indulás is volt Münchenbe, persze minden kéziszerszámmal mert ez kikötés volt, akkor még nem gondolkodtunk annyira tiszta fejjel, mint most tenném, mert azért nem olyan egyszerű ez az egész!

A kezdetek, ami nem volt annyira egyszerű!

Nyár közepén kezdtem el dolgozni egy szép nagy építkezésen Münchenben, három kollegámmal kaptunk egy elég jól hangzó lehetőséget, amit persze rendesen nem gondoltunk át szerintem! De csak úgy dolgozhattunk, ha alapítunk egy (GBR-t) magyarul ez egy kisvállalkozás (BT) és akkor a magyar vezetők elintézik mindent, ami ehhez kell. Szépen lassan megcsináltuk kb. három óra elteltével már cég tulajdonosok voltunk, na persze mindenki örült, mert mindenkinek tele lesz a zsebe! Beígérték mindent csak azért, hogy melózzunk! Az első és a második turnus után elég gyatrának tálaltuk a zsebre tett magokat és felvilágosítást kértünk magyar munka adóinktól, hogy magyarazzak már el miért karcsú a kiszámolt pénzünk, ha nm árban dolgozunk. A választ hamar megkaptuk ilyen levonás, olyan levonás, amolyan levonás! És meg hozzá tették, hogy jó lenne, ha keresnétek egy könyvelőt, aki intézi a papír munkát mert addig nem tudnak fizetni rendesen, csak előleget tudunk felvenni! És már így is mennyi mindenben segítettek! Ez így kb. egy hónap lehetett! Amikor kollegáim másnap reggel kimentek egy másik építkezésre besegíteni 3-4 nap elteltével kaptak egy ajánlatot, hogy gondoljuk végig beszéljük át és adjunk rá választ. Nem sürgős, de ha ezt így folytatjátok akkor hamar el kell hagynotok Németországot! Rövidre zárva a beszélgetést meg kérdeztük miért...? A válasz is hamar megjött! Semmilyen papírokat nincs rendben, de ha meg gondoltátok ezt az ajánlatot, amit mi adtunk, át jöttök hozzánk ugyan így vállalkozóként, akkor minden rendben lesz hamarosan! Sokat nem gondolkodtunk rajta és a következő hazamenetel után már másik helyre utaztunk vissza. Igaz, itt is magyar-német főnök volt az egyik kolléga, de kicsit biztosabbnak találtunk mindent. Első pár napunkat röviden ki dolgozva utána jártunk mindennek az ujj két főnök által majd behizonyosodott hamarosan az a tény, hogy tényleg az első munkavállaló által felkiált lehetőség még nagyon nyers és bizonytalan volt! Hiszen, ha kaptunk volna valami ellenőrzést lehet azonnal a rendőrségen kötöttünk volna ki 0 nyelvtudással! Ezeket a problémákat kiküszöbölve, és a rendes törvényes papírok kiállítása, majd érvényesítése után nyugodtan dolgozhattunk tovább. Először a német cég meg előlegezte szállásunk, ahol laktunk és csak minimális összeg levonásával kaptuk meg fizetésünk. Egy Hotelban laktunk, amit a cég újított fel és kaptunk egy olyan ajánlatot, ha el is költözünk akkor elvihetjük a bútorukat és akkor nem kell

egyelőre vásárolni, kezdésnek ez is megteszi! Itt nem kell lelakott gányós zsiros bútorokat elképzelni, nagyon is meg kímélt cuccról beszélek! Ha jól emlékszem akkor 3-4 hét után sikerült szállást találni, ami egy tetőtéri lakás volt csak nekünk kellett kicsit helyre rakni, kifesteni és mindent megoldani ahogy nekünk jó lesz. Ezen is túl lépve folytattuk munkáinkat, vagy együtt dolgoztunk vagy kicsit át építve a csapatot külön, én ebből nem csináltam különösebb problémát, nem beszéltem a nyelvet csak makogtam valamit angolul, de ide már nagyon kevés volt! Nemét kollégám pár nap után annyit mondott a vezetőségnek, hogy jó lenne a magyar sráccal dolgozni mert nagyon jól megvoltunk. Ennek eleget téve a főnökség összerakott minket és együtt jártunk dolgozni, majd lassan hetek hónapok után azt vettem észre, hogy mindenki haza járkal mert ez nem jó, az nem jó és mindenképpen haza kell mennem legalább 2-3 hetente. Persze ez a főnökségnek nagyon nehezen esett mert bevállalta a munkákat határidőre és így nagyon nem tudott tervezni. Én erre fittyet hányva inentől egyedül maradtam! Szombaton ugyan úgy dolgoztam, ha kellett, mint a többi német munkavállaló igaz nem dolgoztam ki az egész napomat csak pár órát, de ugyan úgy megkaptam fizetésem mintha egész napot dolgoztam volna, majd egy közös kávézás és beszélgetés. Itt elmondták ne bánjam, hogy nem mentem haza ők mindenben segítenek, amiben kérem, sőt minden reggelem és estém arról szólt, hogy egyedül vagyok és ha be akarok menni valahova akkor szóljak nyugodtan majd valaki bevisz a városba legalább tanulom a nyelvet meg a kultúrát! Egy hét mindig úgy telt el, három hetente, hogy a német kollegákkal dolgoztam, de nem bánom mert akkor kezdtem megérteni, hogy mi miért van! Aztán egy kis idő múlva mikor már mindig maradtam, ez nem azt takarja, hogy nem jártam haza csak én mindig egyedül 3 hetente egy hétre. Persze ez azt takarta, hogy a problémák mindig egymás után jöttek! Akkor kezdtem megérteni vala-mennyire a német hozzá állást mindenhez. Ugyan akkor helyt kellett állnom a kollegáim mellett, akik már lassacskán kevésnek tartották azt a pénzt, amit kaptunk, és ebből is kisebb nagyobb viták alakultak ki. Első egyedüli haza utazásom után már mindenképpen ragaszkodtam ahhoz, hogy egyedül járjak haza mert úgy gondoltam a legjobb, ha magam intézem a jegyeimet, addig ragad még rám valami amiből tanulhatok, jegyek vétele, ami konkrétan automatából történt mindig. Közben persze minden haladt a maga útján mert azt hittük kolbászból van a kerítés, ha már céget alapítottunk. Senki nem nézte az arákat csak vásároltunk és dolgoztunk keményen a magyar hozzá állással, nyomtuk a négyzetmétereket! Minél több építkezésre jutottunk annál okosabbak lettünk és kérdések kérdés után jöttek mindenhol, csak tudakolóztunk, hogy körülbelül milyen árak mit takarnak, nem azért, mert annyira kellett volna csak mindenki vérszemet kapott amikor mondtak valami konkrétumot! Mi mindannyian fix árban dolgoztunk a német vállalkozónak, ami fix óraidat takart, de ez már egy idő után kevésnek bizonyult kollegaimnak és azon küzdöttek, hogy mihamarabb legalább egy euróval emeljék óradíjunkt, ezzel csak az volt a probléma, hogy egyikőnk sem beszélte a nyelvet, ami még motiválhatta volna a főnököket, hogy kicsit toleránsabbak legyenek! De sajnos rá kellett jönnünk, hogy ebből semmi nem lesz, ha kicsit nem képézzük magunkat nyelv ügyileg mert akkor sehol nem boldogulunk egyedül, hiába vannak a szép álmok, ha elúsznak! Engem mindig motivált a német hozzá állás mert őszinte embereknek tartottam őket a márkás időszakban is, amikor még az autók szélvédőjét mostam az autópálya mellett és még Magyarország olcsónak számított Európában! Az őszinteség Németországban nagyon fontos ugyan úgy, mint a megegyezés vagy az időpontban megjelenés, ha szeretnéd magadat megbecsülni vagy meg becsültetni, persze ez nem egyszerű főleg akkor, ha nem beszéled a nyelvet! A lényeg az, hogy járandóságunkat mindig meg kaptuk időben, persze mindenki ahhoz viszonyítva mennyi előleget vett kézhez! Ez a következő probléma volt, amit nem tudtunk egymás között soha elintézni mert mindenkinek volt valami sara valahova és mindig üres zsebbel jöttek vissza, minden eltöltött egy hét után! Abban az időben meg tudtam magamnak engedni azt, hogy pár eurót a főnököm zsebében hagyjak, hogy ha visszajövök, és üres lesz a zsebem akkor azt oda tudja adni ne keljen előleget kérnem mindig. Az előleg kérés már kb. egy-két hónap után problémás volt mert nem tudták a német kollegák azt megérteni, hogy hova megy az a sok pénz, amit kézhez kapunk. Persze a válasz mindig egyszerűen hangzott „Mi közöd van hozzá, ha én ezért a pénzért már megdolgoztam!” aztán jött a következő válasz, hogy én nem vagyok köteles téged kifizetni amikor utazol vagy utaztok haza ez csak egy gesztus, hogy ne menjetek haza üres

zsebbel! Vagy nézzetek meg a kollegátokat amikor visszajön, soha nem kell előleg csak azt adjuk neki oda, vagy adom oda, amit nálam hagyott, de azt minden hétfő reggel vagy délután elszámoljuk! Persze hát itt is mindenki jól szeretett élni és mulatni, ha volt rá lehetőség és ami fontos még, nem a töltött cigit szívni! Akkor még teljes mértékben úgy gondoltuk nincsenek határok, persze hiszen nem mi intéztünk mindent csak a megélhetéssel kellett foglalkoznunk. Nem kellett rezsivel foglalkozni, semminek sem kellett utána járnunk, csak dolgozni és a pénzt haza küldeni vagy haza vinni. Ezekből a veszekedésekből vitákból már kezdett mindenkinek elege lenni és továbbra is fent ált az a kérdés, hogy „lepünk e tovább” vagy veled vagy nélküled?! Én akkor már gondolkodóba estem mert lassan már úgy éreztem, itt már csak az számít, amit ők mondanak „Lakva ismeri meg az ember a másikat!” én nagyon kedveltem az akkori főnökeimet nem nagyon szerettem volna tőlük megválni, velem szemben korrektek voltak és én úgy gondoltam pillanatnyilag elég az, ami van a zsebemben. Pár hét múlva közölték, érkezik még a lakásba két kőműves kolléga és legyünk szívesek helyet csinálni az egyik szobában, na itt azért már kicsit ledöbbsentünk mikor mindig ált a bál minden miatt. Na erre legyintve vártuk a kollégákat, akik meg is érkeztek kb. 1-2 hét múlva. Persze bemutatkozás, pálinkázás meg okosítás mindenkinek mindkét oldalról, ami ilyenkor teljesen megszokott a külföldi munka vállalótól vagy vállalóktól persze ez minden este, aztán pár hét múlva már nem csak a munka volt a téma, hanem a szállás is! Tény és való nem nekünk volt a legjobb szállásunk nem luxusban éltünk és nagyon nem is akart senki rá költeni, viszont volt hova menni és volt hol aludni. Teltek a napok, hetek és egyre jobban okos volt mindenki minden este, persze akkor már sok volt a fejben mindenféle műanyag palackos sörből, ez volt a legolcsóbb akkor Németországban és most is az! A probléma akkor fokozódott amikor már a munkaterületen is feljöttek ezek a beszélgetések, főleg akkor amikor magyar kollegával találkoztunk mindig mindenki STAR volt és a legjobb melós, persze súlyos ezeket keresett, és mi voltunk a hülyék mert nem hóbörgünk azért az 1-2 euróért, akkori időben mindenki, akik elkezdtek együtt, csináltak egy kis „GBR-t, ami a magyar BT-nek felel meg” plusz a cég fizette a szálást mindenkinek na ezzel már gondolkodóba estünk szállást is? Röppent fel a gondolat mindenkiben és már hozták is össze a beszélgetést hétvégére. Persze azért meg érdeklődtek a főnökök, kb. mennyi időt szánjanak erre a beszélgetésre és mi lesz a téma. Körülbelül olyan november vége december eleje lehetett, amikor már jöttek a hidegek, és ugye ahogy említettem senki nem beszélte a német nyelvet hogyha rosszul sülné el a dolog akkor tovább tudjunk lépni! Eljött a szombat délután, feljött a főnök és kezdetét vette a nagy hangú erőteljes beszélgetés, persze ezt megelőzte egy-két üvegsöröcske és kis maradék házi pálinka, ilyenkor ugye őszintére issza magát az ember, hogy kicsit könnyebben menjen a téma! A nagy szavalók elkezdtek az elmúlt hat hónap munkaügyi, fizetési, és szállási feltételeiket kihangsúlyozni miközben ugye egyre nagyobb lett a hangzavar mert csattogtak fel a sörs flakonok, a főnök halál nyugodtan hallgatta végig a sértegetéseket és a követeléseket, amikor szóhoz jutott volna mindig volt egy okostojás, aki hangsúlyozta azt, hogy „Nekem nem kellene a nagy szavak, mert én már két, három hónapja dolgozom németben és tudom, hogy mik a szabályok!” végig hallgatta mondandókat és kellemes hétvégét kívánva elhagyta a lakást és hozzá fűzte folytatjuk, ha tiszták a fejek! Pár nap elteltével ismét eljött a főnök úr és közölte, X szel egyeztetve, aki német korunkbeli fiatal ember volt, hogy arra jutottak, nem tudunk még órabért emelni mert részletekről nincsenek meg a feltételek, nem vagytok hajlandók egyáltalán együtt működni, nem vagytok hajlandók még a nyelvet sem tanulgatni, ne nekünk keljen mindig valamiért rohangálni! Majd, ha hajlandók lesztek bizonyítani nem csak a pénzt követelni akkor talán beszélhetünk órabér emelésről! És ha ez nem tetszik akkor tovább lehet állni, akár azonnal is! Befejezve a kiosztást távozott, hétfőn reggel találkozunk! Itt még körülbelül két, három hetünk volt karácsonyig. Csendben, rendben ledolgozva ezt a pár napot és gondolkodva a jövőn eljutottunk addig, hogy itt a tél, várjuk ki a végét aztán mikor jön a tavasz akkor keresünk szépen csendben egy másik céget. Lassacsckán eltelt a pár hét és mindenki készülődött már hazafelé, letudtuk a vásárlást csak egy valami hiányzott, az utalás! Kicsit vártunk még és aztán felhívtuk főnökünket, hogy ugyan mi ez a fennakadás!?! Ő rugalmasan közölte, hogy semmiféle fennakadás nincsen csak még nem ért át a pénzünk, és hogy nyugodtan induljunk el mire magyarba érünk biztosan rajta lesz a számlánkon! Miután megérkeztünk és mindenki magához tért, már csörögtek is

a telefonok egymás után, hogy mi lehet a pénz? Ami nekem különösképpen nagyon furcsa volt mert én mindig időben megkaptam a havi jussomat, ellentétben a többiekkel! Rövid huzavona után fel kellett hívnom a főnök urat mert a kollegáknak nem vették fel a telefont, még jó, hogy nekem sem de legalább visszahívtak vagy fél órával később. Rövid kérdezősködés után megkaptam a választ is a nagyfőnök elutazott és így nem megy az utalás meg kell várni még haza érkezik, na így már teljesen más volt a fel állás! Nem is értettem, eddig minden rendben volt legalábbis velem aztán ahogy elhagyjuk Németországot megváltozik minden, majd szépen lassan közölte ahogy beszélgettünk, együtt jöttetek és együtt is mentek, és nem is kell visszajönni! Egy nappal később kocsiba ültünk a srácokkal és irány Németország, ha nem lesz munka akkor legalább pénz legyen, de gyorsan, közben egész úton hívogattuk az úri embert, hogy mi úton vagyunk és hamarosan átlepjük a német határt!! Majd ő meg kérdezte, hogy akkor mi lesz, ha átlepjük a határt, ne fenyegezzük őket MERT!!! Akkor szépen fel lett vázolva mi lesz, ha négy, öt órán belül nem érkezik meg a lé. Hát ő nem vette nagyon komolyan a részleteket, kb. két óra múlva utoljára felhívtuk, hogy ha nem lesz meg az utalás akkor azonnal bemegyünk az adó hivatalhoz (Finanzamt) mert már itt állunk előtte! Na akkor kicsit megdermedt a hangja és közölte, várjatok kicsit beszélek gyorsan a nagyfőnökkel, na hát ez olyan gyors volt, majdnem egyből jött a vissza hívás, nyugodtan induljatok el haza mire fél úton jártok biztosan ott lesz a pénz! Mi kivárjuk! Közöltük az úriemberrel és ezzel meg is szakítottuk a beszélgetést, türelmesen vártunk, majd mikor két órával később megérkezett számlánkra az összeg akkor indultunk el ismét haza felé!!! Persze itt még korántsem volt vége az egész históriának hiszen még ott volt a cég és a következő évre még nem volt kilátásban munka sem! Valamikor következő év januárjában felhívott egy volt kollegám, kollegánk, hogy amennyiben mi nem megyünk már vissza akkor írassuk át a nevére az egész céget mert ő még az évet szeretné ki dolgozni németben, ugyan is ő dolgozni fog a német vállalkozónak, ugyan úgy, mint eddig csak mi már nem leszünk a csapatban! Ezen kicsit meglepődtünk, majd pár hét múlva hozta is a papírokat, amit alá írtuk és egyúttal meg szabadultunk a cégtől is, inentől nem a mi problémánk volt, ha nem klappolt valami! Ugyan akkor levonva a következtetést a továbbiakban egyedül folytattam a munka keresést külföldre!

Norvégia, ahol azt hittem megváltozik minden!

A német munkavállalási bukta után akár mennyire is szerettem volna visszamenni, semmi lehetőségem nem volt arra, hogy újra munkát vállaljak! Így pár hónapot kidolgoztam még Magyarországon, ami persze csak szenvedés volt a megszokott relatíve jó lét után! Önélet rajzok tömegét írtam amire nem is válaszoltak 80%-ban, ha válaszoltak is akkor csak konkrétan megkérdeztek hol, merre, milyen feltételekkel dolgoztam vagy dolgoztunk mert náluk kb. ugyan ez a felhozatal! Az egyik hétvégén össze fújt a szél egy ismerősöm, ismerősével, aki elárulta, hogy egyik rokona jól menő vállalkozó Norvégiában és jelenleg embereket keres építőipari munkára. Pár napra rá megkaptam telefon számát és felvettük egymással a kapcsolatot, következő napokban találkoztunk is! Megbeszélt napon kísértáltam abba a parkolóba Siófokon, amiről szó volt és vártam, hogy mikor érkezik meg a fiatal ember, aki olyan magabiztosan beszélt az összes külföldi munka végzésről mintha ott élné az életét! A főúton közeledett egy kisbusz, majd megcsörrent a telefonom, hogy mi itt vagyunk te vársz e a parkolóban fehér festő ruhában...? Hozzá teszem egy fiatal emberről van szó, aki egy betonkeverőt szállított Budapestre, Keszthelyről egy építkezésre plusz az autó olyan állapotban volt, hogy azon csodálkoztam idáig eljutottak mi lesz pedig. Plusz az első adag betont megkeverte volna áram nélkül is Budáig mert akkora 8 vagy 9 es volt a hátsó kerékben! Na hát a lényegét elmondta a fiatal ember, szokásos maszlagot, amiben én már nem voltam olyan biztos, hogy egyáltalán neki akármilyen cége is van, akkora sztorit adott elő, mellette álló egyfolytában bólogató haverjával együtt, ők biztosan elhitték egymásnak! Megkaptam az üzlettársa telefonszámát, keressem meg vegyem fel vele is a kapcsolatot. Miután ez megtörtént pár napon belül meg is érkezett repülő jegyem, kaptam is a telefonhívást, hogy csekkoljak be és négy nap múlva találkozunk

OSLÓBAN! Hát őszintén megmondom, nagyon meglepődtem és egy kisebb sokkot is kaptam! Összepakoltam kis motyómat és útnak is indultam négy nap elteltével, egy kis sokkal a gyomromban hiszen még soha nem repültem és azt sem tudtam mi vár rám 2300 km-rel arrébb. Kisebb zötykölődés és négy óra utazás után, amiben minden benne volt a sok várakozással együtt, megérkeztem OSLÓBA, majd a kiszállás és a csomagfelvétel után automatikusan kiszúrtam a váró teremben új lehetséges főnökömet. A reptéri parkolóba sétálva, majd útnak indulva a szállásra el szívtott egy kamion cigit, ami kicsit meglepett mert nem voltam az ilyenhez hozzá szokva, én is dohányos vagyok, de azért ez már sok volt számomra és gyanakvásra adott okot, hogy biztosan be leszek, vagy a neki dolgozó emberek be vannak csapva és innen csak szökni lehet! Két óra utazás és gyönyörködés után megérkeztünk szállásunkra, vagyis az ő privát szállására, ahol két napot töltöttünk el, addig bejártam OSLÓT és megmutatott mindent, amit ilyenkor egy turistának elvileg látnia kell a belvárosban. Sokat beszélgettünk és egyre szimpatikusabb ember lett, majd meg kérdeztem tőle merre és milyen messze van a felújítandó épület vagy étterem, amit át kell építeni mert az üzlet társad azt mondta, amikor találkoztunk, hogy körülbelül Oslótól 60-70 km! Azért erre felkapta a fejét és szigorura véve a dolgokat annyit mondott neki semmiféle üzlettársa nincsen, nem is lesz és a felújítandó épület sem 60 km-re van, hanem Észak Norvégiában innen még körülbelül 2500 km TROMSQ! Úgy voltam vele most már teljesen mindegy 2500 ide vagy oda ide úgy sem jutottam volna el turistaként sohasem főleg északra, összeszedtük csomagjainkat és két nap múlva még két kollegával útnak indultunk. Az első pár száz kilométerrel nem volt annyira probléma hiszen mindenki először járt ott azon a részen amerre haladtunk szebbnél, szebb panoráma és egy idő után havazás, majd hóviharak fogadtak, tomboltak, és utunk felénél már mindannyian bevoltunk kicsit rezelve mert egyre jobban fogytak a kisebb városok és falvak, körülbelül 200-300 km után akadtak kisebb városkák, amin áthaladtunk a nagy télben és a soha nem látott hüvelykujnyi hó pelyhek után! Mivel az autóban nem lehetett dohányozni így mindig meg kellett állni kis pihenőre, ami egyre nehezebb volt mivel a kollegáknál nem volt téli szerelés, csak rövidnadrág és valami eső kabát féle ugyanis nekik azt mondták, nem kell durván nekivágni hisz Norvégiában is nyár van! Ahogy haladtunk északra a szigetvilág irányába egyre rosszabbra fordult az időjárás és a mínusz fokok sem kíméltek bennünket és az út viszonyok sem, meredek sziklafalak minden irányban majd melyebbnél, mélyebb szakadékok, ahova, ha lecsúsztunk volna a mai napig nem talált volna meg senki! Hamarosan azért elértük uticélunk egy részét, ahol már a pár óra kaland után jó volt kis civilizációt látni, független attól, hogy sok, sok kilométeren keresztül még hosszú alagutakon keresztül kellett elérnünk uticélunk, egyik oldalon behajtottunk a másik oldalon már egy méteres hófal, hóvihar várt, vagy fordítva. TROMSQ városába érve azért kicsit megnyugodtunk és alig vártuk, hogy szállásunkra érjünk hisz már mindenki fáradt volt még aznap délután kis pihenés után főnökünkkel átbeszéltünk mindent! És megjegyezte azt, hogy ezt az egészet én fizettem senkinek, semmiféle tartozása nincsen, és menjünk le a 30 méterre lévő szupermarketbe vásároljunk be azt, ami kell és azt is kifizeti. Ahogy leértünk azért tátva maradt mindenkinek a szája az árak miatt, persze a főnök azért mondta, nem kell az árakat nézni majd megszokjuk, vissza érve a szállásra kis munícióval és egy, két sörítalt kibontva folytattuk a beszélgetést mindannyian, kinek mi és hogyan lesz a feladata, mert főnökünk másnap reggel repül vissza OSLÓBA és csak kéthetente látjuk egymást. Akkor is csak azért jön, hogy elszámoljon és tele rakja a hűtőnkét! Norvégul egyikőnk sem beszélt csak valamit hadováltunk Angolul de ez senkit nem alított meg abban, hogy csináljuk munkánkat, adott kis önbizalmat az is, hogy jövődöbéli főnökünk korrekt volt és bíztunk benne az is marad. A két, három hónapos munkaterv elég jól haladt, gyönyörű helyen dolgoztunk és hétvégén elég sok idő volt kirándulásra hiszen semmit nem kellett költenünk csak menni és menni, minden egyhelyen volt. Kéthetente jött is főnökünk két, három napra úgy ahogy megígérte, elszámoltunk, bevásárolt, meg beszéltük a továbbiakban építendő feladatokat és szintén utazott vissza a fővárosba ez így nagyon jól bevált, és egyre nagyobb bizalmat adott, mindenki elégedett volt. A problémák azért nem voltak teljesen megoldva mert ott volt az emberség és azért valljuk be idegen helyen voltunk teljesen, csak egymásra számítottunk vagy számíthattunk kisebb nagyobb sikerrel, mindig adódott valami kis probléma főleg bevásárlás vagy takarítás terén. Erre ugye azt szokták mondani! „Lakva ismeri meg

egymást az ember!!!” mindenki saját maga gondolta át mit vásárol és mit nem, beleértve a szórakozási cikkeket is, ezzel sem volt egy ideig probléma, de mindannyian kezdtünk kicsit feszültek lenni mert már két hónapja össze voltunk zárva és a hazamenetre egy hónapot kellett várunk. Nehéz volt elfogadni azt, még az egyik megpróbál normálisan megélni, addig a másik csak az alkoholra költi pénzét, száraz vagy penészes kenyeret eszik, mindegy milyen, csak a kis sör mennyiséget meg tudja venni minden nap! Nem azt mondom, hogy nem vásároltunk alkoholt és nem csaptunk a lovak közé egyszer, egyszer, de azért mindennek van határa mégha a legolcsóbb másfél literes whiskyt veszed is meg, majd másnap délutánig aludtunk mert szétszakadt a fejünk tőle. Kollegánk teljesen élnetelen volt, olcsó virslit, olcsó virslivel evett és a tea filtert is többször főzte ki, de ugye, amikor jött főnökünk és tele vágta az éléskamrát akkor kivéve részét napokig azt ette, hogy ne keljen vásárolnia! Ez már eléggé szégyenteljes volt és elviselhetetlen, főleg esténként mikor már úgy tele vágta a koponyáját alkohollal, hogy almában futott a falon és kaparta a lambériát, majd mikor feljött az ágy mellett lévő három sörből meghúzta az egyiket és aludt tovább nyugodtan! Reggelre mindháromat megcsócsálta minden nap, és a beszélgetések egyre ritkultak csak feszültség volt! Utolsó három hetünket töltöttük amikor főnökünk megérkezett a repülő jegyekkel és átadta őket, jómagam voltam az utolsó, aki elhagyta TROMSQT, addig egyedül voltam még az első kollégám vissza nem érkezett, mert váltottuk egymást a reptéren, egyik jött a másik ment, ami megint csak eléggé körülményesre sikeredett mert úgy tele vágta a fejét indulás előtt Magyarországon, hogy sikeresen lekéste a gépet! És a következő napon induló járatnál is komplikációk voltak, ezzel mindenkinek felkavarta napjait, ami engem annyira nem zavart mert nyugodt voltam legalább, kollegánk annyira anyagias volt, hogy a bőröndjét megpakolva konzervvel és Whiskyvel, nem engedték felszállni a gépre mivel több volt a megengedettnél a súlya, és ki kellett pakolnia, mi több a Whiskyt benyakalta a reptéren és kiment a biztonsági zónából majd utána már nem tudott vissza kavarodni! Ami persze már kicsit zavarta főnökünket, hogy nem lehet normálisan visszajönni még ha valaki alkoholist is, persze megint át kellett íratni repülő jegyét Norvégiában, ami nem volt olcsó dolog számára hisz ezt mind vissza kellett fizetnie, amin még ő lepődött meg a legjobban és ez kicsit drága utazás volt számára. Három nap együtt dolgozás és depresszió után végre a TROMSQI reptéren vártam madaram, ami elvitt a fővárosig, ahol főnökünk fogadott, ugyan úgy, mint mindenkit, persze azért nem volt boldog, hogy ezt a jóembert ott kellett hagyni egyedül. A madár indulásáig még megmutatott egy két dolgot a belvárosban, amit még nem láttam és meg beszéltük a jövőbeli előre látásokat, ami nagyon tetszett mert jól éreztem magam és korrekt volt eddig minden. Egy hét elteltével amikor szabadságom véget ért ismét felpakoltam és neki indultam Skandináviának, a reptéren ugyan úgy várt főnököm és útra keltünk, egy rövid idő után közölte, hogy én már nem megyek vissza északra, maradok a régi csapattal OSLO környéken mert annak a munkának lassan vége és betudják fejezni nélkülem is majd jönnek utánam a kollégák, de az alkoholist ember tovább küldi Magyarországra! Nem volt szívbajos, ha valaki leszállt a gépről és nem volt neki szimpatikus vagy éppen már azt látta, hogy nem állna a kezére munka „Csak próbálkozik biztos!” azzal a lendülettel köszönt neki és közölte, veszem a jegyed és már indulhatsz is ezzel a géppel vissza! Ezt megcsinálta két-három vagy éppen egy hét után is! Folytatva a többit. Én nagyon örültem neki mert végre megismertem kollegáimat, akikről már sokat hallottam az elmúlt három hónapban és alig vártam, hogy több emberrel dolgozzam kicsit, volt köztük a szakiparból minden szakmából legalább egy ember, NORVÉG faházakat építettek és bővítettek, ami meglepett, senki nem beszélt semmiféle nyelvet csak a magyart. Fialat festő kollegánk beszélt valamennyire az angol nyelvet és ő próbált fordítani, ha főnökünk távol volt, persze ha szóba álltak vele vagy velünk, mert ugye itt is azért arcra ment az egész, ha szimpatikus voltál akkor beszélgettek is veled, és még csináltad a feladatodat kávé is kaptál vagy meleg teát, vagy jeges lett a szád, ha nem készültél fel! Elég szépen teltek is a hetek, hónapok, jó volt a csapat és úgy tűnt nem lesz probléma senkivel, ami itt is elgondolkodásra adott okot és megfogott kicsit, az emberek hozzá állása a spóroláshoz tisztelet a kivételnek, akkor már igencsak gondolkodóba estem amikor szemet szúrt az, ami TROMSQ BAN, hogy inkább veszek valami nagyon olcsó virslit azt valahogy kibírom, de a söröm az legyen meg! Én minden nap vagy két naponta összeütöttem valamit a konyhában másodmagam vagy harmadmagam

részére, ugyanis imádok főzni és tudok is, hála magamnak. Neki mentünk munka után vagy hétvégén és jókat falatoztunk persze ez sokszor sok embernek nem tetszett mert valamit össze akart tákolni a konyhában, de csak egy gáztűzhely volt, azt meg hatalmam alá vettem mivel nagyon kevesen használták, ugyanis sokan nem tudtak főzni nekem pedig nem volt hozzá hangulatom végig nézni ahogy taknyolnak a tűzhelyen „Ez nagy probléma volt Németországban is, amikor kezdtem!” ez a mai napig így van! Emberileg mindegyik nagyon jó fej volt és jó volt a csapat munka, persze voltak kisebb nagyobb afférok, de ez amilyen gyorsan jött olyan gyorsan elmúlt. Sokat beszélgettünk a magyar helyzetről ki miért jött külföldre dolgozni és mennyi fizetni valója van otthon, akkor egy kicsit gondolkodóba estem és örültem neki, hogy nekem nincsenek ilyen kötelezettségeim vagy éppen elhagyott az asszony én meg beintettem neki és úgy döntöttem külföldre jövök. Persze itt már jött a szokásos szöveg „Én nem iszom” független attól folyt a szesz, mint döngkútba a hólé! Egy idő után észreveszi az ember kinek milyen az élete otthon, főleg akkor amikor a konyhába csinál valamit, láttam olyan tákolmányokat, hogy a kutyát megsajnálta volna, ha oda adom neki, virsli, virslivel, virsli babbal, virsli krumplival hosszú napokon, heteken keresztül vagy éppen mindig tojás rántotta, amikor meg haza ment játszotta a bárót és mikor visszajött annyi pénze nem volt hogyha valami baj van gyalog haza menjen! Ez nem nagyképűség még ha úgy is hangzik! Ilyen helyen mindig fel kell, hogy készüljön az ember mert nem nagyon van előleg és ha gáz van akkor tudjál lépni, nem kell játszani otthon, hogy mekkora sztár vagy és hogy külföldön dolgozol mert nagyon keményen pofára lehet esni! Na hát ezt a részét mindenki jól le sz...ta, engem kivéve mert én nem bízom az alvó oroszlánban, még ha altatva van akkor sem! „Ez a legfontosabb!”. Nagyon jól alakult minden még el nem indult egy furcsa kör pár hónap után, mindenki kölcsön kért a másiktól mert nem érkezett meg a fizetése és ami legjobb, senki nem mondta a másiknak, hogy neki sem, ebből kifolyólag halmozódtak a tartozások szeretett főnökünk felé és a kollégák között. De ez nem minden esetben volt így, jómagam és egy, két kolléga korrekt módon el volt számolva és mindig időben a számláján volt a pénz, de független ettől ugyan úgy amikor valaki ment haza ki volt fizetve, a repülő jegye vagy ha többen mentek autóval akkor az üzemanyag is. Persze mindennek csak a fele, ha olcsóbb volt a repülő jegy akkor azt lenyelte, vagy ha nem fizetett, vagy nem tudott időben, akkor kifizette az egész útiköltséget! Érdekes akkor kezdett lenni a dolog amikor már egyre kevesebbet láttuk és csak a kis főnököt hívta le a városba, vagy 30 km-rel arrébb egy benzinkútra kávézni, majd mikor visszajött elmondta azoknak az embereknek, akiknek tartozott főnökünk „Köztük neki is nem kevésel!!!!” hogy azon dolgozik kifizesse őket korrekt módon, úgy, mint az első pár hónapban. Majd hozzá tette „Tudjátok, hogy meg lesz hisz ismeritek!” egy ideig ebbe mindenki bele is nyugodott és egyesével vagy kettesével csepegtetett nekik egy kis magot! Addig is leköltöztünk egy másik helyre OSLO környéken és folytattuk tovább munkáinkat két részre véve a csapatot, nagyon nem változott semmi mert minden este ugyan az volt a téma és majdnem mindenki a pohárhoz nyúlt, hogy egyáltalán lesz e ebből valami és mindig jöttek a kérdések, hogy te meg a másik, vagy a harmadik miért kapja meg időben a magot. Erre isten igazából nem tudtam a választ és sokat szoktam rajta gondolkodni, független attól hogy nagyon korrekt módon elszoktunk beszélgetni négyszemközt, vagy eljött értem és elmentünk kocsikázni és ott jöttek fura kereszt kérdések a kollegákról amin mindig csodálkoztam, és mivel voltam annyira agyafúrt mindig vissza fordítottam a vizályaúra így neki kellett majdnem csak még válaszolnia, így egy kicsit előre láttam és nagyon negatív lettem egyik napról a másikra, nem is bíztam senkiben mert egymást támadták hátba az emberek! Még furább akkor lett az egész amikor felváltva kellett járni dolgozni és egymás között kellett megbeszélni kinek van kedve kimenni a mínusz 25 vagy 30 fokba dolgozni fel a hegyekbe, erre sokan inkább nem is válaszoltak hiszen nem voltak még teljesen elszámolva az előző pár hónapban, relatíve ugyan az volt minden nap a felállás egészen addig még elégünk nem lett a mínuszokból, munkaruhánk mínusz 40 fokra volt kalibrálva legalábbis a munka ruházati bolt szerint. És még az is okot adott az aggodalomra, hogy van e munka vagy nincs, ha felváltva kell járnunk dolgozni és nyakunkon voltak a Decembéri ünnepek, ugyanakkor, ha januárban visszajövünk mi lesz a felhozatal. Az egyik szombati vagy vasárnapi napon megjelent, hogy öltözzek mert be kell segíteni másik két kollégámnak lent a tengerparton és addig sem ülök a lakásban, el is indultunk a másfél - kétórás útra szebbnél szebb helyeken keresztül

másfél-két méteres hó falakkal körülvéve. Megérkezve az üdülő helyre csodás látvány fogadott, meg két jég kocka, a srácok felkészültek a téli munkára NORVÉGIÁBAN, ráadásul a tengerparton, ahol elég hideg volt, de ők a megadott feladatot korrektül el szerették volna végezni. Főnök úr elköszönt és hozzá tette, hamarosan találkozunk mert ez már nem annyira sok, hogy hetekig itt legyünk csak azért hozott le, hogy lássam ezt a részt is. A következő egy hétben csak azon gondolkodtam és gondolkodtunk miközben félig megfagytunk, lesz e ebből még valami jövőre is! A legdurvább az volt, amikor első este szerettem volna magamat kis melegvízzel átítatni és rontottam be a fürdő helyiségbe, nem működött a zuhany mert ugye mobil házak voltak és elzárták a vizet nehogy befagyjon, a kollegák közölték, hogy kicsit sétálnom kell, ha zuhanyozni akarok körülbelül 20 métert és az nem lesz kellemes visszafelé! Esténként körülbelül mínusz 20-25 fok volt és a meleg zuhany után kicsit azért kellemetlen! Emlékezetem szerint három, négy napon belül ezt fel is adtuk mert nem embernek való voltak, nem a munkával volt a baj csak az elviselhetetlen hideggel, hiába járkáltunk be meleg kávéra vagy teára a mi kis barakkunkba majd térdig ültünk a hamuban ennek már értelme nem volt. Következő reggel kollegánk gondoskodott is róla, hogy minél hamarabb eltűnjünk onnan és felhívta a főnök urat, aki nem is akadékoskodott majd még aznap délután meg is érkezett értünk három repülő jeggyel a kezében, ami két nappal későbbre szólt! Két óra utazás után végre visszaértünk szállás helyünkre, ahol már a brigád többi tagjai napok óta nem dolgoztak, vagy csak pár órát, főnökünk azonnal el is tűnt miután megitta megszokott egy liter kávéját és elszívott egy kamion cigit, majd közölte mindenkinek utalom a fizetését az elmaradottal együtt! Ez a két nap elég nehezen telt el mert senki nem bízott már benne, még én sem, mivel telefont sem vette fel már ezek után és minden nap sörital vásárlással telt el, egészen addig még a reptérre nem érkeztünk meg a többiek autóval indultak meg utánunk egy nappal, mert bíztak abban, hogy tele zsebbel érnek haza! Sikeresen hazaérve, három vagy négy nappal később kaptam a hívást! „Mindenképpen utalom a pénzedet! Címszóval! „Én közöltem vele ne csak az én pénzemet utald el, hanem a többieket is! Szerintem ez ugyan úgy elment a füle mellett, mint amiről beszélgettünk, de azt azért el tudta mondani mikor kezdünk és számít mindenkire. Napokon belül jöttek sorba a hívások! Hogy kaptam e valamit? A srácok elmondták kinek menyivel tartozik, én ezen nagyon meglepődtem örültem neki, hogy én elvagyok számolva majdnem teljesen csak egy hónapom hiányzott, ami még nem volt esedékes, de ő azt mondta utalja és elszámol mindenkivel, tisztán kezdjük az új évet! A következő két hét szabadság utalás nélkül telt el, de mindenki szeretett volna visszamenni legalább a pénzért, a vissza utazást nekünk kellett megoldani, de mindenkinek lyukas volt a zsebe mert senki nem akarta elhozni a családtól azt, amit haza adott, persze söritalra, töményre futotta mert a srácok nagyon bíztak benne. Majd megérkezve NORVÉGIÁBA, ez a jóember ott várt minket egy benzinkúton mert tankolnunk kellett, majd megkérdezte tőlünk, Nincs pénzetek tankolni.?? Mire többen visszavágtak, hogy miből, ha nem utaltál!! Na akkor ott elkezdődött hajnalban egy elég jó veszekedés, mert mind a tizenhármán fújták, a jóember meg vissza! Miért nem spóroltatok meg ilyenek, olyan jó magyarosan amikor vissza fele kell fújni a szart! Amikor vissza ültünk a kisbuszba, amivel mentünk akkor derült fény a tartozásokra, nekem kigúvadt a szemem amikor meghallottam az összegeket és összeraktam két kezemet magamban, hogy én nem így állok, ugyanakkor abban is biztos voltam itt én befejeztem! Kisajtolom belőle okosan a pénzem aztán lépek tovább valahova Németországba, vagy legalábbis meg próbálom. Egy vagy két napot töltöttünk talán frankó szálásunkon fent a hegyekben amikor jött egy telefon, pakoljunk össze mindannyian mert leköltözünk OSLOBA ott van sok munka és ennek a vállalkozónak már dolgoztam és normálisan fizet. Ezzel nem is volt probléma, örült is mindenki nagyon legalább kicsit a nagyvárosban lakunk szemünk akkor gubbadt ki, amikor megérkeztünk öt csillagos pince lakásunkba, ahova bedobott matracok, szétszakadt ágyak voltak bebarmolva, a konyha kész rémálom, kezdve a zuhanyzóval, ami úszott a fekete penésztől!! Persze erre is volt a válasz, majd szépen kitakarítottok és rendbe raktok mindent! Első pár napunk itt is várakozással telt, de addig is nekilátunk takarítani ujj szálásunkat, ami elég jó csapat munkát igényelt, ezzel is csak annyi probléma volt, hogy a kollegák egy része nagyon nem szerette a házi munkát és csak heverészni próbált, egészen addig még rá nem üvöltöttek a többiek. Négy, öt nap elteltével kimehettünk az építkezésre mert akkor már kicsit enyhült az időjárás, legalábbis a norvég kollegák

szerint, nem volt már nagyon hideg csak mínusz 25 fok és a munka, amit meg kellett volna csinálnunk az igazi építőipari ingyencsés, körülbelül húsz, harminc cm jeget kellett feltörnünk az épített könnyűszerkezetes házak körül mert érkezik a beton. A délelőtt folyamán megérkezett a hiányolt jóember és a házak melletti dombtetőről mondta nekünk lefelé, hogy milyen jó munkát szerzett és becsületesen csináljuk meg! Könnyen mondta ő amikor a meleg kávé ott volt a kezében meg térdig állt a hamuban. Fővállalkozónk három, négy nap elteltével kitalálta az új technológiát, fóliázzuk be srégen a házak falát és hozat meleg levegő befúvókat, ami kicsit majd lazítja a jeget nem kell annyit szívni, ha már itt vagyunk! Na hát a szívás itt kezdődött kicsit komolyabban mivel mi nem a hamuban álltunk térdig, hanem a felolvadt vízben! Bakancsunk nem száradt meg sohasem reggelre, mindig nedvesen kellett belebújni, ami már pár óra után kicsit fagyos volt. Én itt eldöntöttem, hogy ezt nem csinálom tovább és ha megjelenik a szeretett főnökünk akkor ezt óvatosan közlöm vele. Jött is a jóember pár óra múlva majd ismét megállt a dombtetőn meleg kávéjával, térdig állva a hamuban, majd megint elkezdte mondókáját, én sem vártam sokat és jött is belőlem a köszönet! Jó lenne, ha le jönnél egy kicsit elbeszélgetni mert van miről, ugyanakkor légszíves mond már meg mikor lesz utalás mert mindenki le van égve! Persze erre az volt a válasz „Várj egy kicsit lemegyek mert nem hallom!” amint leért beálltunk az egyik félig kész ház falai közé négyesben, mert csatlakozott a kis főnök és egy kollégánk is. Majd megint elhangoztak a varázsszavak majd hozzátette pont ti ketten vagytok azok, akiknek nem kellene hőbörögni, erre én is meg kontráztam azzal, hogy jó lenne, ha fizetnél mert a srácoknak már annyi pénzük nincsen, hogy gyalog haza menjenek! Majd közben másik két kolléga is csatlakozott, amikor őket is megkérdezte, ők annyival lezártak „legalább annyi pénzt adjál, hogy vásárolni tudjunk!” persze adok, viszem este mondta nagy mellénnyel, de akkor én már tudtam hozza persze, az én repülő jegyemet! Ahogy távozott akkor már jöttek a többiek érdeklődni mi a fejlemény? Erre a kis főnök kiosztotta őket, ha előtte olyan nagy volt az arcotok akkor miért nem jöttetek oda!! Majd én is hozzá tettem, úgymint a mai napon dolgozunk utoljára együtt, én befekszem a kocsiba mert lefagynak a lábaim, persze aki hallotta a beszélgetést megértette, ők dolgoztak még tovább a fagyos jeges vízben. Utánam jött a kis főnök és megsúgta, hogy nyugi legyen nem fog kirúgni mert szereti az őszinte embereket, én csak annyit reagáltam, hogy nem félek, de pénz nélkül el nem megyek! A srácok befejezték a melót mert majdnem jég kocka lett belőlük és elégük volt már mindenből majd elindultunk vásárolni, de ezt a részét nem vittem már túlzásba mert tudtam mi lesz pár óra múlva és mivel két autóval voltunk így két irányba mentünk. A kis főnök megelőzött minket körülbelül tíz perccel mert ahogy beléptünk már át volt öltözve, majd egyből elém állt „zuhanyozz le, egyél megyünk a reptérre!” na mondom ez tényleg szereti az egyenes embereket és ha még emlékszel én mondtam valamit neked, nem fogok pénz nélkül elmenni! Feküdj vissza pihenjél ide kell, hogy jöjjön mert ide hívom. Azonnal fel is hívtam a jóembert és közöltem vele, én nem megyek sehova addig még nincsen nálam a guba, majd vissza felé jött a következő válasz: Gyere csak a reptérre majd itt megkapod, erre mondtam persze, megyek, rohanok! Majd szépen idejössz aztán itt megkapom! Ekkor rám nyomta a telefont! Repülő jegyet keresgettem amikor talán fél óra múlva csörgött telefonom és a jóember közölte mindjárt ott vagyok! Hát tényleg hamar oda ért mert a reptér kicsit arrébb volt körülbelül 45 percnyire, de ő már ott volt jóval hamarabb, magyarul hülyére akart venni. Megállt a konyha asztal végében és lerakta a gubát az asztalra, közben mögöttem, mellettem, előttem megjelentek kollégáim és kíváncsian vártak mi lesz ebből. Számomra teljesen egyértelmű volt, várták a pénzüket! Miközben megbeszéltük problémáinkat én lekattintottam repülő jegyemet, majd utána meg kérdeztem, hogy a fennmaradó összeget mikor utalod át, ami nem volt akkora probléma mert örültem annak, amit oda hozott, de mivel kis problémába ütköztem így kellett neki szólnom, hogy légszíves Berlinből - Budapestre foglaljal már egy jegyet a csatlakozó járatra mert a terminál nem fogadja el kártyámat, csak a Norvég - Berlin jegyet tudtam megvenni. Ahogy felállt az asztaltól és elindult kifelé csak annyit mondott, meglátom mit tehetek! Körülbelül fél óra múlva megjött repülő jegyem az email címemre, ami nagyon furcsa volt még ezek után, de én betudtam annak, hogy biztosan csak mézes madzag elhúzás a kollégák előtt. Miután elköszöntem mindenkitől és sok szerencsét kívántam, elkezdtem teljesen összekapolni és örültem annak, hogy minden úgy ment ahogyan elgondoltam és a kis főnök

vitt ki a reptérre pár óra múlva, csak annyit mondott „Bízom benne mi is megkapjuk úgy ahogyan te, nem csak vakvezetés volt!” én ezt már teljesen másképpen láttam! Én annyira nem bíztam benne!